

И тя се запжти къмъ селото си, гдѣто не бѣ стѣпвала цѣли 15 години. Върви тя и се пита: — „А при кого отивамъ? При кого? — Роднини — измрѣли и ме забравили. Мажъ — отдавна изтлѣялъ въ земята...“ „Охъ, защо ли нѣма една жива душа, която да ми е близка, обична...“ Тя се сѣти за Янка.

„О, Янко, Янко, забравена, захвърлена отъ мене рожбо! Кждѣ си сега? Живъ ли си? О, зная азъ, живъ си ти, но дали ще познаешъ мене — коравата майка? Нѣ, нѣма той да повѣрва, че азъ съмъ му майка. Студентъ ще бѣде той къмъ мене, ще страни... Охъ, нека ме мрази, азъ заслужавамъ това... Колко години съмъ била заслѣпена! Охъ, Янко, мило чедо, какъ ще те обичамъ, моето дивичко ергенче, моето погорѣло селенче...“

Заговори майчинската обичъ въ сърдцето на кърмачката. Откри се нѣщо свѣтло, нѣщо велико, което цѣли 15 години бѣ държано подъ ключъ...

„Ахъ, по скоро да го видя, по скоро! Какъвъ ли е юнакъ!...“

Слѣдъ два дена пжтъ, стигна тя селото, разпита и узна, че Янко прѣди двѣ седмици е оставилъ бабинитѣ крави и забѣгналъ кждѣ морето...

V. Къмъ морето.

Поплака си майката, но не се отчая. „На края на свѣта да е, ще го изпитамъ,